

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Pavlem Širokým
sídlem Vodičkova 710/31, Praha 1
proti

žalovanému: **policejní prezident**
sídlem Strojnická 27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2023, č. j. PPR-9099-7/ČJ-2023-990131

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:
I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, jehož výrokem I. bylo změněno rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství police Libereckého kraje (dále jen „služební funkcionář“) ze dne 23. 12. 2022, č. j. KRPL-48515/ČJ-2020-1804UO, kterým byla podle § 2 odst. 1 ve spojení s § 125, § 54, § 60, § 206 a § 207 odst. 1 a 2 zákona č. 361/2003 Sb., zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, (dále jen „zákon o služebním poměru“), zamítnuta žádost o doplatek služebního příjmu za výkon služby v době vyhlášeného nouzového stavu v období březen až květen 2020 a září až duben 2021 ve výši 45 914 Kč, neboť nebyly splněny podmínky stanovené v § 114 odst. 2 ve spojení s § 54 odst. 4 zákona o služebním poměru, ani § 78 písm. d), e) a f) zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce. Změna prvostupňového rozhodnutí spočívala pouze ve vypuštění odkazu na § 206 a § 207 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru, dále § 125 odst. 1, § 54 a § 60 zákona o služebním poměru a rovněž odkazu na § 78 písm. d), e) a f) zákoníku práce a nahrazení odkazu na § 54 odst. 4 zákona o služebním poměru odkazem na § 53 odst. 4 uvedeného zákona. Výrokem II. žalovaný vyslovil, že se žalobci nepřiznává náhrada nákladů řízení.
2. Služební funkcionář v prvostupňovém rozhodnutí dovodil, že se u žalobce v uvedeném období nejednalo o směnný nebo nepřetržitý výkon služby, a proto mu nelze přiznat zvýšení základního tarifu o 10 % podle § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru. Doba služby žalobce se rozvrhovala nerovnoměrně v jednosměnném režimu služby. Směny byly v období od 16. 3. do 31. 5. 2020 rozvrhovány od 7:30 do 21:30 hodin. V období od 7. 9. 2020 do 30. 4. 2021 byli příslušníci na daném oddělení rozdělení do skupin A a B s nerovnoměrným rozvržením doby služby, přičemž jedna skupina vykonávala službu obden ve směně od 7:30 do 21:30 hodin a druhá od 7:00 do 23:00 hodin, s výjimkou sobot, nedělí a státních svátků. Příslušníci byli rovněž nepravidelně zařazováni do činnosti výjezdové skupiny, přitom většina činnosti výjezdové skupiny byla vykonána v rámci běžné doby služby, ve zbytku v době plánované služební pohotovosti. Činnost výjezdové skupiny byla konána o víkendech a státních svátcích. Dále služební funkcionář přistoupil k propočtu podílu výkonu služby žalobce ve výjezdové skupině k zbylé době výkonu služby, při tezi, pokud by činnost ve výjezdové skupině nebyla zajišťována služební pohotovostí. Podle zjištění činnost žalobce ve výjezdové skupině nedosáhla požadovaných 25 % participace na směnném režimu služby z celkového počtu směn v kalendářním měsíci pro konstataci kompenzace za narušení biorytmu, společenského a rodinného života příslušníka bezpečnostního sboru. Služební funkcionář vycházel zejména z žalobcem odsouhlasených měsíčních výkazů služeb a z Ekonomického informačního systému Ministerstva vnitra („EDIS“), a to nejen žalobce, ale i nrap. Jaromíra Pokorného, který sloužil v rozhodném období na témže oddělení a vykonával obdobnou činnost, přičemž byl zařazen ve druhé skupině. Dle těchto výkazů nedocházelo k vzájemnému střídání příslušníků, chyběl prvek pravidelnosti. Služební funkcionář odmítl žalobcův návrh na provedení účastnického výsledku a výsledku dalších příslušníků za účelem zjištění skutečných poměrů a okolností směnnosti a nepřetržitosti výkonu služby, a to pro nadbytečnost.
3. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ztotožnil se skutkovými zjištěními, která byla dostatečná. Skutečný výkon služby žalobce a ostatních příslušníků dokládají především výkazy služeb z EDIS. Podle těchto výkazů byla původně žalobci doba služby rozvržena od 7:30 do 15:30 hodin od pondělí do pátku, v období od 16. 3. do

31. 5. 2020 a od 7. 9. 2020 do 30. 4. 2021 pak odlišně v nerovnoměrném rozvržení doby služby. V období od 16. 3. do 31. 5. 2020 žalobce vykonával službu ve směnách zpravidla obden, a to od 7:30 do 21:30 hodin s dvěma 30minutovými přestávkami na jídlo a odpočinek v nerovnoměrném rozvržení doby služby. V období od 7. 9. 2020 do 30. 4. 2021 vykonával službu ve směnách zpravidla obden, a to od 7:00 do 23:00 hodin se třemi přestávkami, jednou 30minutovou a dvěma 15minutovými. Takto službu vykonával i nprap. X při obdobném rozvržení doby služby s tím, že byl zařazen v jiné skupině, službu tedy vykonával v odlišných dnech. Rozvržení služby dalších dvou příslušníků oddělení, kteří byli zařazeni od března do května 2020 ve stejné skupině jako žalobce, odpovídá popsanému rozvržení. Příslušníci včetně žalobce v některých dnech vykonávali službu v kratší směně. Vedle toho žalobce plnil po výkonu služby ve výjezdové skupině služební pohotovost mimo služebnu. V některých dnech byl při plnění služební pohotovosti povolán k výkonu služby, která byla označena za službu přesčas a také tak proplacena.

4. Žalovaný konstatoval, že služební pohotovost se uskutečňuje mimo dobu služby a je nezbytné ji odlišovat od výkonu služby, nelze ji považovat za nějakou další směnu, žalovaný odkazoval na § 54 zákona o služebním poměru. Žalobce nevykonával službu v rámci různých směn (ranní, odpolední, noční), směny mu byly plánovány v jednom typu, zpravidla ve stejný čas a zpravidla ve stejném rozsahu 13 nebo 15 hodin (bez započítání přestávek), odchylky byly dány zájmem služby nebo nerovnoměrným rozvržením doby služby. Ostatní příslušníci oddělení měli obdobně rozvrhovánu dobu služby s nerovnoměrným rozvržením doby služby v jednosměnném režimu. Nebylo tedy zjištěno, že by žalobce vykonával službu v takovém režimu služby, v němž by se příslušníci vzájemně a pravidelně střídali ve směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích. K výkonu činnosti výjezdové skupiny žalovaný uvedl, že byla vykonávána jako zbylý výkon služby v jednosměnném režimu služby při nerovnoměrném rozvržení doby služby, přičemž byla konána v převážné většině v základní době služby. Nebylo zjištěno, že by se příslušníci při výkonu této činnosti vzájemně střídali ve více směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích nebo že se takto vzájemně střídali k zajištění nepřetržitého výkonu služby 24 hodin denně 7 dní v týdnu. Systém služeb výjezdové skupiny tedy také nenaplňoval podmínky pro nepřetržitý režim služby.
5. Posléze žalovaný korigoval částečně závěry služebního funkcionáře, pokud jde o potřebu zjistit poměr mezi počtem směn žalobce ve výjezdové skupině ku zbylému počtu směn v rozsahu 14,02 %, resp. 11,63 %. Takový výpočet označil žalovaný za nadbytečný, založený na chybném právním názoru a nesprávném výkladu závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 15. 8. 2012, č. j. 6 Ads 59/2012-53. Při zjištění, že posuzovaný výkon služby není vykonáván ve směnném režimu, není rozsah třeba zkoumat. Bylo zjištěno, že žalobce vykonával službu při nerovnoměrném rozvržení doby služby v jednosměnném režimu služby, nepodílel se na výkonu směnné služby, proto nebylo potřeba řešit, v jakém rozsahu se podílel na směnném režimu služby ve vztahu k základnímu fondu doby služby. Jistý podíl výkonu služby ve výjezdové skupině, u nějž se příslušníci vzájemně a pravidelně nestřídají ve směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích, nemůže znamenat výkon služby ve směnném režimu.

6. Vypuštění odkazu na § 206, § 207 odst. 1 a 2, dále § 125 odst. 1, § 54 a § 60 zákona o služebním poměru a § 78 písm. d), e) a f) zákoníku práce žalovaný odůvodnil tím, že uvedená ustanovení nebyla aplikována. Nahrazení § 54 odst. 4 zákona o služebním poměru § 53 odst. 4 uvedeného zákona zdůvodnil tím, že nešlo o rozsahu výkonu služby přesčas, ale posouzení směnného nebo nepřetržitého režimu služby.
7. K odvolacím námitkám žalovaný zopakoval, že ostatní příslušníci vykonávali službu při obdobném rozvržení doby služby v jednosměnném režimu zpravidla v obdobné délce směn a nedocházelo k pravidelnému a vzájemnému střídání příslušníků ve směnách. Tedy žalobce běžně vykonával službu v jednom typu směny, resp. vykonával službu v jednosměnném režimu služby. To, že plnil v určitém rozsahu služební pohotovost nebo vykonával službu přesčas, nečiní jeho režim služby směnným. Odmítl, že by rozhodnutí odporovalo závěrům Soudního dvoru Evropské unie (dále jen „SDEU“), podle žalovaného nelze směřovat pojetí služební pohotovosti ve smyslu zákona o služebním poměru a pracovní pohotovost ve smyslu zákoníku práce. Rozvedl, že v rozsudku ze dne 15. 8. 2012, č. j. 6 Ads 59/2012-53, NSS zjistil, že se příslušnice podílela v jistém rozsahu na činnosti výjezdové hlídky, která byla na rozdíl od případu žalobce konána v nepřetržitém režimu. Až poté přistoupil k procentuálnímu výpočtu podílu výkonu služby na směnném režimu vůči zbylému fondu doby služby. Pokud ale nebyl zjištěn sebemenší podíl na směnném nebo nepřetržitém režimu služby z výkonu služby žalobce, není třeba přistupovat k podobným propočtům, které učinil NSS. Náročnost služby žalobce v době nouzového stavu bez naplnění podmínky vzájemného a pravidelného střídání příslušníků ve směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích ve smyslu § 53 odst. 4 zákona o služebním poměru je pro účely předmětu řízení irelevantní. Nesouhlasil s tvrzením žalobce, že byl v rozhodnutí potvrzen směnný režim služby ani obcházení zákona, a zdůraznil, že služby byly plánovány v mezích a v možnostech daných zákonem, a to s ohledem na skutečnost, že nápad trestné činnosti, který by vyžadoval vyslání výjezdové skupiny, nebyl zdaleka v takové míře, aby bylo nutno příslušníkům daného oddělení nařizovat a plánovat služby s přítomností na služebně ve směnném nebo nepřetržitém režimu.
8. Pokud nebyl zjištěn směnný nebo nepřetržitý režim výkonu služeb, nemohl být narušen žalobcův biorytmus, společenský a rodinný život. Žalovaný připustil, že i při nerovnoměrném rozvržení doby služby s jednosměnným režimem a občasným plněním služební pohotovosti může docházet v jisté míře k narušení biorytmu, společenského a rodinného života, nikoliv v takové intenzitě, s jakou je spojena kompenzace odpovídající zvýšení základního tarifu služebního příjmu podle § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru. Dále konstatoval, že v řešeném období došlo ke změně rozvržení doby směn s jejich jinou délkou, ovšem s příslušností k policii je spojena řada nepředvídatelných situací, které vyžadují službu přesčas, převedení na jiné služební místo, povinnost zasáhnout i v době mimo službu atd., tudíž jsou nedůvodné argumenty nemožností připravit se na změnu rozvržení doby služby.
9. V závěru žalovaný aproboval postup služebního funkcionáře, který nevyhověl návrhům žalobce na doplnění dokazování. Rovněž podle žalovaného na základě shromážděných podkladů, zejména výkazů služeb z EKIS, bylo jednoznačně zjištěno, že žalobce nevykonával službu ve směnném nebo nepřetržitém režimu, ani se na něm žádným způsobem nepodílel. Důkazní návrhy měly sloužit k prokázání skutečných

poměrů, okolností směnného režimu služby a intenzity zásahu směnného režimu služby do biorytmu, společenského a rodinného života, byly tak nadbytečné, neboť nebyl zjištěn směnný nebo nepřetržitý režim služby.

II. Žaloba

10. Žalobce namítal, že závěry napadeného rozhodnutí odporují právní úpravě výkonu služby ve dvousměnném, třisměnném nebo nepřetržitém režimu služby, jako předpokládá § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru. Podle žalobce je nutné posuzovat smysl a účel § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru při hodnocení směnného výkonu služby, nikoliv pouze vymezit formální znaky směnného režimu služby a podle těchto znaků rozhodnout bez širšího posouzení okolností. Žalobce popsal, že v období od března do května 2020 v době vyhlášeného nouzového stavu byl příslušníkem v oddělení obecné kriminality územního odboru Jablonec nad Nisou nařízen výkon služby od 7:30 do 21:30 hodin. Služby byly naplánovány i na sobotu a neděli, kdy docházelo k pravidelnému střídání skupin A a B. Výjezdová služba vykonávala službu v tomto období od 7:30 do 21:30 hodin a poté příslušníci drželi služební pohotovost v místě svého bydliště do 7:30 hodin následujícího dne. O sobotách a nedělích vykonávali příslušníci službu od 7:30 do 15:30 hodin, přičemž následně opět drželi služební pohotovost. Podle žalobce byla doba výkonu služby skupiny A a B 24hodinová. V období od září 2020 do dubna 2021 byl příslušníkům nařízen výkon služby od 7:00 do 23:00 hodin, přičemž se skupiny A a B pravidelně střídaly. Jedna skupina sloužila během týdne tři 16hodinové směny a druhá skupina dvě takové směny. Výjezdová skupina vykonávala službu od pondělí do pátku ve stejných směnech, v sobotu a v neděli opět od 7:30 do 15:30 hodin, s tím, že po výkonu služby příslušníci drželi služební pohotovost v místě svého bydliště. Podle žalobce se tedy jednalo o nepřetržitý režim služby. Po dobu držení služební pohotovosti musel být celou dobu připraven k zásahu a nemohl využít dobu k odpočinku, tudíž byl stále ve službě.
11. S odkazem na rozsudek NSS ze dne 15. 8. 2012, č. j. 6 Ads 59/2012-53, požadoval pečlivé zhodnotit výkon služby. V napadeném rozhodnutí není takové zhodnocení obsaženo, žalovaný pouze definoval formální znaky směnného režimu služby, aniž by posoudil náročnost služby žalobce v době nouzového stavu a rozvržení směn.
12. Žalovaný v podstatě potvrdil tvrzení žalobce o nepřetržitém režimu služby, faktickou směnnost a obcházení zákona o služebním poměru, pokud uvedl, že vedení záměrně plánovalo směny natolik dlouhé a v takovém časovém rozpětí, aby byl zajištěn nepřetržitý příjem oznámení a zpracování závažné trestné činnosti. Bylo tak potvrzeno, že krajské ředitelství účelově obcházelo právní předpisy a příslušníci na základě příkazů vykonávali službu v nepřetržitém režimu.
13. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí považoval služební pohotovost v podobě, v jaké ji držel žalobce, za činnost mimo výkon služby, dostal se s uvedeným argumentem do rozporu s judikaturou SDEU, zejména závěry rozsudků SDEU ve věci C-344/19 ze dne 9. 3. 2021 a C-580/19 ze dne 9. 3. 2021. Z uvedené judikatury vyplývá, že za určitých podmínek lze služební pohotovost považovat za pracovní dobu. Žalobce namítal, že pokud byl kontaktován z operačního střediska v době držení služební pohotovosti, musel okamžitě vyjet k zásahu a nemohl tedy využít

služební pohotovost k odpočinku, byl tudíž stále ve službě. Podle žalobce musel být neustále připraven k okamžitému zásahu, proto byl jeho biorytmus, společenský a rodinný život v posuzovaném období zcela zásadně narušen. Jeho obvyklá doba služby byla od 7:30 do 15:30 hodin se zásadně měnila, což mělo neblahý vliv na biorytmus, společenský a rodinný život žalobce, musel si na jiný režim zvykat. Směny byly v posuzovaném období nepřiměřeně dlouhé, žalobce ani jeho rodina nebo přátelé se na změnu nemohli nijak připravit.

14. V dalším žalobním bodu žalobce namítal, že nebyl zjištěn skutečný stav věci. Nesouhlasil s tím, že žalovaný zamítl jeho návrhy na dokazování, konkrétně jeho výsledch, výsledch příslušníků, kteří působili s žalobcem v rozhodné době, a přímého nadřízeného žalobce v rozhodné době. Důkazy měly sloužit k prokázání skutečných poměrů a okolností směnného režimu služby. Výsledkem žalobce mohla být podle něj zjištěna intenzita zásahu směnného režimu služby do jeho biorytmu, společenského a rodinného života. Žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 Ads 56/2007-61, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2006, č. j. 7 Ca 104/2005-26, dle kterých je třeba vycházet z původních důkazů. Žalovaný tak porušil § 180 zákona o služebním poměru, rozhodoval pouze na základě výkazu služeb z EKIS a podle svého nezákonného výkladu právních norem upravujících směnný režim služby. Toto pochybení žalovaného způsobilo vadu žalovaného rozhodnutí, a tedy jeho nezákonnost.
15. Žalovaný tak dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a v důsledku toho i k nesprávnému právnímu posouzení věci. Jeho závěry jsou také v rozporu s právním názorem SDEU uveřejněným např. ve věci C-107/19 ze dne 9. 9. 2021. Obdobně se podle žalobce vyjádřil také Ústavní soud ve věci sp. zn. II ÚS 1854/20 ze dne 18. 10. 2021, který označil dobu, po kterou je zaměstnanec připraven zasáhnout, za pracovní dobu bez ohledu na to, zda k zásahu dojde.
16. Podle žalobce žalovaný neodůvodnil rozhodnutí přezkoumatelným způsobem, neboť z jeho odůvodnění není patrné posouzení, jak se změnil výkon služby žalobce v rozhodném období a proč tuto změněnou službu nepovažuje za směnný režim služby. Napadené rozhodnutí obsahuje zjevné rozpory, neboť je na str. 9 bylo uvedeno, že v některých dnech byl žalobce v době nařízené služební pohotovosti povolán k výkonu služby, aby následně bylo na str. 15 bylo konstatováno, že žalobce v době služební pohotovosti byl k případnému výkonu služby pouze připraven.
17. S ohledem na výše uvedenou argumentaci žalobce navrhoval napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení s tím, že požadoval náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

18. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného, případně jeho konkrétní části, v nichž se s námitkami žalobce již vypořádal. Posléze v podstatně uvedl shodné skutečnosti jako v napadeném rozhodnutí.
19. Zdůraznil, že žalobce vykonával v posuzovaném období službu při nerovnoměrném rozvržení doby služby v jednosměnném režimu služby, změna rozvržení doby služby byla vyvolána důsledky nouzového stavu. Na základě spisového materiálu se zabýval

konkrétním výkonem služby žalobce a ostatních příslušníků na daném oddělení v rozhodném období a zjistil, že nebyly naplněny podmínky pro přiznání zvýšeného základního tarifu, neboť příslušníci vykonávali službu při obdobném rozvržení doby služby v jednosměnném režimu zpravidla ve stejné délce směn a nedocházelo k pravidelnému a vzájemnému střídání příslušníků ve směnách. Žalobce běžně vykonával službu v jednom typu směny, vykonával službu v jednosměnném režimu služby. Režim služby zavedený v posuzovaném období nelze označit za směnný nebo nepřetržitý. Skutečnost, že žalobce plnil v určitém rozsahu služební pohotovost nebo vykonával službu přesčas, nečiní jeho režim služby směnným.

20. Pokud jde o argumentaci služební pohotovostí, nečiní žalobce rozdíl mezi pojetím služební pohotovosti ve smyslu zákona o služebním poměru a pracovní pohotovosti ve smyslu zákoníku práce. Žalovaný upozornil na závěry Ústavního soudu v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 20/09 ze dne 16. 11. 2011. Dále se podrobně vymezil proti argumentaci, v níž žalobce citoval závěry rozsudků SDEU. V této souvislosti uvedl, že ve 4 z 11 posuzovaných měsíců nebyla nařízena služba přesčas žalobci vůbec, ve 4 měsících byla žalobci nařízena služba přesčas v rámci nařízené služební pohotovosti v rozsahu 1 až 2,5 hodin a ve zbylých třech měsících byl rozsah nařízené služby přesčas v době služební pohotovosti v rozsahu 7 až 16 hodin. Je patrné, že průměrná četnost případné služby přesčas v době nařízené služební pohotovosti byla v malém rozsahu a že rozhodně nebylo potřeba zajištění pravidelného výkonu služby v rozsahu další směny.
21. Podle žalovaného je podstatné, že nařízená směna nepřesáhla délku směny povolenou zákonem o služebním poměru, a zdůraznil, že žalobce po každé „dlouhé směně“ měl celý den volno, což neuvádí.
22. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením, že v rozporu s § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru nezjistil dostatečně stav věci. Na základě shromážděných podkladů bylo jednoznačně zjištěno, že žalobce nevykonával službu ve směnném nebo nepřetržitém režimu, ani se na něm žádným způsobem nepodílel. Zopakoval důvody, pro které považoval žalobcem navržené důkazy za nadbytečné.
23. A ohradil se proti označení napadeného rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Rozhodnutí není ani rozporné. Příslušník může buď držet služební pohotovost, nebo může vykonávat službu přesčas. Není možné, aby došlo k naplnění obou institutů ve stejné době. V době držení služební pohotovosti je příslušník k případnému výkonu služby pouze připraven, avšak službu nevykonává, v okamžiku povolání k výkonu služby se služební pohotovost mění na výkon služby přesčas.
24. V závěru vyjádření žalovaný vysvětlil, proč na danou věc nedopadají závěry rozsudku SDEU ve věci C-107/19 ze dne 9. 9. 2021, a vyjádřil se rovněž k nálezu Ústavní soud ve věci sp. zn. II ÚS 1854/20 ze dne 18. 10. 2021, který se ale týkal povahy přestávek v práci na jídlo a oddech ve smyslu zákoníku práce v případě hasiče.
25. Žalovaný z uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

26. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných

žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

27. K projednání žaloby soud nařídil ústní jednání, při němž účastníci setrvali na svých stanoviscích, zopakovali skutečnosti namítané v žalobě, resp. uvedené v písemném vyjádření. Soud nedoplnil dokazování navrženými výsledky, neboť to považoval pro vypořádání žalobních bodů za nadbytečné. Označenými listinami, které jsou součástí předloženého spisového materiálu, soud dokazování ve správním soudnictví neprovádí (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117).
28. Předmětem soudního přezkumu jsou rozhodnutí služebních funkcionářů ve věci žalobcovy žádosti o doplatek služebního příjmu za výkon služby v době vyhlášeného nouzového stavu na území ČR v období od 16. 3. 2020 do 31. 5. 2020 a od 7. 9. 2020 do 30. 4. 2021, jehož se žalobce domáhal podle § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru s odůvodněním, že fakticky vykonával službu v nepřetržitém režimu.
29. Pro posouzení věci jsou relevantní zejména následující ustanovení zákona o služebním poměru:
30. Podle § 114 odst. 1 zákona o služebním poměru, *základní tarif je měsíčně poskytovanou složkou služebního příjmu, která je stanovena v měsíčních částkách za stanovenou dobu služby. Příslušník má nárok na základní tarif, který je stanoven pro tarifní třídu stanovenou pro služební místo a služební hodnost, do níž je jmenován, a pro tarifní stupeň, do kterého je zařazen.*
31. Dle odst. 2 uvedeného ustanovení platí, *že základní tarif, na který má příslušník nárok podle odstavce 1, se zvyšuje o 10 % příslušníkovi, který vykonává službu ve dvousměnném, třísměnném nebo nepřetržitém režimu služby.*
32. Podle § 53 odst. 1 uvedeného zákona, *doba služby se rozvrhuje na jednotlivé směny předem zpravidla na období 1 měsíce, a to rovnoměrně, nebo nerovnoměrně. Změna rozvržení doby služby musí být oznámena příslušníkovi zpravidla nejpozději 3 dny před nástupem do služby. Neumožňuje-li povaha služby stanovit příslušníkovi nerovnoměrné rozvržení doby služby předem, určí mu služební funkcionář nejpozději 1 den předem počátek směny. Konec směny určí podle potřeb služby.*
33. Dle odst. 2 citovaného ustanovení platí, *při rovnoměrném rozvržení doby služby se doba služby rozvrhuje zpravidla na 5 dnů v týdnu tak, aby*
a) *nepřetržitý odpočinek v týdnu připadl, jestliže je to možné, na sobotu a neděli,*
b) *směna v jednotlivých dnech zpravidla nepřesáhla 10 hodin,*
c) *rozdílné délky doby služby připadající na jednotlivé týdny nepřesáhl 5 hodin,*
d) *průměrná doba služby v období 2 kalendářních měsíců nepřesahovala základní dobu služby v týdnu.*
34. Dle odst. 3 pak platí, *že při nerovnoměrném rozvržení doby služby se rozvrhne doba služby tak, aby*
a) *doba nepřetržité služby nebyla kratší než 4 hodiny a nepřesáhla 24 hodin a*
b) *průměrná doba služby za období 3 kalendářních měsíců a v odůvodněných případech za období kalendářního roku nepřesáhla základní dobu služby v týdnu.*

35. Podle § 53 odst. 4 zákona o služebním poměru, *za dvousměnný nebo třisměnný režim služby se považuje režim služby, v němž se příslušníci vzájemně střídají ve dvou nebo ve třech směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích. Za nepřetržitý režim služby se považuje režim služby, v němž se příslušníci vzájemně střídají ve směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích k zajištění nepřetržitého provozu vyžadujícího výkon služby 24 hodin denně po 7 dnů v týdnu, nebo v takovém režimu vykonávají službu ve 24hodinových směnách a režim služby podle odstavce 5.*
36. Podle § 62 odst. 1 zákona o služebním poměru, *příslušníkovi lze nařídít služební pohotovost v důležitém zájmu služby, jestliže je dán předpoklad výkonu služby přesčas. Dle odst. 2 tohoto ustanovení platí, že služební pohotovost vykonává příslušník mimo dobu služby na služebně určené služebním funkcionářem nebo mimo ni v místě svého trvalého pobytu (ubytování) nebo na jiném místě určeném funkcionářem na žádost příslušníka.*
37. Podle § 54 odst. 1 uvedeného zákona, *za službu přesčas se považuje služba vykonávaná nad základní dobu služby v týdnu mimo rámec směn. Dle odst. 2 citovaného ustanovení příslušníkovi lze nařídít službu přesčas v důležitém zájmu služby.*
38. Dále podle § 180 odst. 1 uvedeného zákona platí, *že služební funkcionář je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Dle odst. 2 citovaného ustanovení důkazem je vše, co může přispět ke zjištění stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníků řízení, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, odborná vyjádření, znalecké posudky, listiny, protokoly o ohledání a pořázené dokumentace skutkového děje. Podle odst. 4 citovaného ustanovení služební funkcionář hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti.*
39. Podle § 181 odst. 5 věty první zákona o služebním poměru, *v odůvodnění služební funkcionář uvede důvody vydání rozhodnutí, z jakých podkladů vycházel při rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení a při výkladu právních a služebních předpisů, jakož i způsob, jakým se vypořádal s návrhy a námitkami účastníka a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*
40. Klíčovou otázkou posuzovaného případu je, zda výkon žalobcovy služby ve shora specifikovaných obdobích lze považovat za službu ve směnném nebo nepřetržitém režimu, neboť jen v takovém případě vzniká příslušníkovi nárok na zvýšení základního tarifu o 10 % podle § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru. Pro odlišení směnného nebo nepřetržitého režimu služby je rozhodující rozvržení služby a vzájemné střídání příslušníků ve směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích.
41. V první řadě je třeba uvést, že rozhodnutí žalovaného soud neshledal nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost ani nedostatek důvodů. Obsah rozhodnutí je zřejmý, výroku rozhodnutí odpovídá odůvodnění, v němž žalovaný srozumitelně uvedl skutkové okolnosti žalobcova případu, právní názory žalovaného jsou jasně formulované, z rozhodnutí lze seznat, proč v řízení nebylo vyhověno návrhům žalobce na doplnění dokazování (k otázce přezkoumatelnosti srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, či ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, rozsudky NSS dostupné na www.nssoud.cz). Žalovaný vysvětlil, proč změnil prvostupňové rozhodnutí, odůvodnil, jaká ustanovení zákona o služebním

poměru a zákoníku práce na věc nedopadají, a naopak jaká jsou pro posouzení žalobcovy žádosti relevantní. Současně je zřejmé, v jakém rozsahu žalovaný uznal některé odvolací argumenty a z jakých důvodů korigoval některé právní závěry služebního funkcionáře, konkrétně při aplikaci závěrů rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2012, č. j. 6 Ads 59/2012-53. Nic soudu nebránilo, aby rozhodnutí podrobil meritornímu přezkumu z hlediska uplatněných žalobních námitek, rozhodnutí plně odpovídá požadavkům § 181 odst. 5 věta první zákona o služebním poměru. Lze dodat, že rozhodnutí žalovaného považuje soud za pečlivě a detailně koncipované, a to jak co do objasnění rozhodných skutkových okolností, tak co do právního posouzení věci a vypořádání odvolacích námitek.

42. Žalovaný pak neporušil ani § 180 odst. 1 služebního zákona, rozhodnutí jsou založena na zjištění skutkového stavu, o kterém nejsou pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro posouzení žalobcova případného nároku na zvýšení základního tarifu.
43. Rozhodnutí vydaná v obou stupních řízení vycházejí ze zjištění, že na oddělení, kde žalobce vykonával službu, došlo v důsledku vyhlášeného nouzového stavu z důvodu pandemie onemocnění COVID-19 (viz v podrobnostech str. 7 rozhodnutí žalovaného) ke změně rozvržení doby služby. Žalobce do této změny vykonával službu při rovnoměrném rozvržení doby služby od 7:30 do 15:30 hodin od pondělí do pátku. V době vyhlášení nouzového stavu měli být příslušníci podle opatření policejního prezidenta ze dne 14. 3. 2020, č. j. PPR-6127-54/ČJ-2020-990100, rozděleni minimálně na dvě skupiny příslušníků, kteří se fyzicky vzájemně nepotkají. Rozdělení příslušníků na daném oddělení na skupiny A a B bylo v řízení doloženo, stejně jako zařazení žalobce, případně dalších příslušníků do jednotlivých skupin. Od března (16. 3.) do května 2020 vykonával žalobce službu zpravidla ve 13hodinových směnách (po odečtu přestávek) od 7:30 do 21:30 hodin při nerovnoměrném rozvržení doby služby a v období od září (7. 9.) 2020 do dubna 2021 zpravidla v 15hodinových směnách (po odečtu přestávek) od 7:00 do 23:00 hodin zpravidla obden. V některých dnech byla zjištěna kratší směna. Žalobce se podílel i na výkonu činnosti výjezdové skupiny, jejíž činnost byla ve všední dny vykonávána od 7:30 hodin do 21:30 hodin, resp. do 23:00 hodin. Činnost výjezdové skupiny žalobce vykonával zpravidla o víkendech a státních svátcích v době od 7:30 do 15:30 hodin v 7,5hodinových směnách, a to nejvýše v počtu 2 směn z celkového počtu směn v kalendářním měsíc. Proti těmto zjištěním žalobce nic konkrétního nenamítá, v žalobě popisuje rozvržení doby služby v těchto obdobích shodně, včetně střídání skupin A a B.
44. Tato zjištění vyplývají zejména z výkazů služeb z EKIS. Z těchto výkazů služeb přitom vyplynulo i to, že ostatní příslušníci vykonávali službu při obdobném rozvržení doby služby v jednosměnném režimu zpravidla ve stejné délce směn a nedocházelo k pravidelnému a vzájemnému střídání těchto příslušníků ve směnách. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že se jedná o zásadní podklady, které prokazují nejen rozvržení doby služby, ale také četnost nařízených služebních pohotovostí v místě bydliště a rozsah výkonu služby přesčas v nařízené služební pohotovosti. Z těchto původních výkazů pak vychází vyhodnocení měsíčních výkazů služeb žalobce. Výkazy služeb z EKIS lze označit za původní důkazy, neboť obsahují údaje tehdy zaznamenané v EKIS, které žalobce nezpochybnil. Jde tedy o původní důkazy ve smyslu rozsudku NSS ze dne 28. 12. 2077, č. j. 4 Ads 56/20107-61, jehož závěrů se žalobce dovolával. Pokud jde o žalobcem citovaný rozsudek Městského soudu ze dne

16. 5. 2006, č. j. 7 Ca 104/2005-26, jeho závěry na projednávanou věc nelze bez dalšího zcela vztáhnout, neboť v tehdy řešené věci soud původní důkazy a svědecké výpovědi příslušníků zmiňoval v souvislosti s nemožností vycházet z úředních záznamů pořízených v jiném řízení.

45. Soud se plně ztotožnil také s úvahami, na nichž služební funkcionář a po něm žalovaný postavili hodnocení důkazních návrhů učiněných žalobcem. Jestliže bylo v řízení dosud obstaranými podklady prokázáno, v jaké době a v jaké konkrétní dny byla žalobci rozvržena doba služby, jak byla doba služby na oddělení rozvržena ostatním příslušníkům, a bylo zjištěno, jakým způsobem byl zajištěn výkon výjezdové služby a v jakém rozsahu se na něm žalobce v rámci rozvržené doby služby podílel a jak se na něm podílel v rámci nařízené pohotovosti, případně služby přesčas, byl-li k výkonu této služby povolán z nařízené pracovní pohotovosti, jsou důkazy navrhané žalobcem zjevně nadbytečné.
46. Důkazní návrhy měly podle žalobce sloužit „k prokázání skutečných poměrů, okolností směnného režimu služby a intenzity zásahu směnného režimu služby do biorytmu, společenského a rodinného života žalobce“. Žalobce však nikdy netvrdil, že by skutečné poměry na oddělení co do rozvržení doby služby, nařízení pracovní pohotovosti či výkonu služby přesčas byly jiné, než jak je zjistil služební funkcionář, resp. po něm žalovaný zejména z výkazů služeb z EKIS. Zjištění intenzity zásahu do žalobcova biorytmu, společenského a rodinného života nebylo potřeba za účelem aplikace § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru konkrétně zjišťovat. Tato intenzita zásahu se předpokládá právě v případě směnného či nepřetržitého režimu výkonu služby, resp. při zásadním podílu na něm, jak vyplývá ze závěrů rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2012, č. j. 6 Ads 59/2012-53 (viz v podrobnostech rozbor žalovaného na str. 11 napadeného rozhodnutí).
47. Soud se rovněž plně ztotožnil s právním posouzením věci ze strany žalovaného, v podrobnostech si pak dovolí odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí, zejména str. 8 až 10 a 13 a 14.
48. Z toho, jak bylo shora popsáno rozvržení doby služby žalobce a jeho podíl na činnosti výjezdové služby, vyplývá, že žalobce v posuzovaných obdobích vykonával služby při nerovnoměrném rozvržení služby ve smyslu § 53 odst. 3 zákona o služebním poměru. Žalobce běžně vykonával službu v jednom typu směny, tedy vykonával službu v jednosměnném režimu služby. Jak rozebral žalovaný na str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí, ostatní příslušníci na daném oddělení vykonávali službu při obdobném rozvržení doby služby jako žalobce, v jednosměnném režimu zpravidla ve stejné délce směn a nedocházelo k pravidelnému a vzájemnému střídání příslušníků ve směnách. Střídání skupin A a B bylo zorganizováno tak, aby bylo vyhověno požadavkům opatření policejního prezidenta ze dne 14. 3. 2020, č. j. PPR-6127-54/ČJ-2020-990100. Zavedený režim služby nelze rovněž podle přesvědčení soudu označit za směnný nebo nepřetržitý ve smyslu § 53 odst. 4 zákona o služebním poměru.
49. Nelze přisvědčit žalobcovu tvrzení, že žalovaný výkon služby posuzoval striktně formalisticky. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný, stejně jako před ním služební funkcionář v prvostupňovém rozhodnutí, zabýval konkrétním rozvržením a výkonem služby žalobce a rovněž ostatních příslušníků daného oddělení, a to na základě zejména výkazů služeb z EKIS. Rozvržení doby služeb žalobce bylo

v rozhodném období porovnáváno zejména s rozvržením doby služeb nrap. Pokorného, který byl zařazen vždy do druhé skupiny příslušníků než žalobce, ale i rozvržením doby služeb ostatních příslušníků na oddělení. A to zejména za účelem posouzení případného střídání směn v rámci po sobě jdoucích 24 hodin, neboť tato otázka je klíčová z hlediska určení, zda se jedná o režim dvousměnný nebo třisměnný nebo nepřetržitý režim služby.

50. Pokud se žalobce dovolával aplikace závěrů rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2012, č. j. 6 Ads 59/2012-53, obdobnou námitku uplatnil již v odvolání a žalovaný se jí podrobně zabýval na str. 15 a 16 napadeného rozhodnutí, v návaznosti na závěry uvedené již na str. 10 a 11. Žalovaný hodnotil, zda výkon služby žalobce naplňuje podmínky pro přiznání zvýšeného základního tarifu. V dané věci bylo ovšem zjištěno, že žalobce vykonával službu v rámci nerovnoměrném rozvržení doby služby v jednosměnném režimu. Současně ze shromážděného spisového materiálu nevyplynulo, že by se podílel v nějakém rozsahu na činnosti konané ve směnném nebo nepřetržitém režimu služby, neboť takto nebyla organizována ani činnost výjezdové skupiny na oddělení v posuzovaném období. NSS ve shora označeném rozsudku konstatoval, že se příslušnice podílela v jistém rozsahu na činnosti výjezdové hlídky, která byla konána v nepřetržitém režimu. Až poté bylo přistoupeno k procentuálnímu výpočtu podílu výkonu služby na směnném režimu vůči zbylému fondu doby služby z důvodu, že pro nepřetržitý režim služby je charakteristické střídání příslušníků v rámci 24 hodin po sobě jdoucích, které je natolik intenzivní, že způsobuje zásah do jejich biorytmu a sociálního a rodinného života. Jestliže však v posuzovaném případě nebyl zjištěn podíl žalobce na směnném nebo nepřetržitém režimu služby, žalovaný správně dovodil, že není třeba přistupovat k podobnému propočtu, jaký byl zmíněn v označeném rozsudku. A pokud jde o náročnost výkonu služby žalobce v době nouzového stavu, žalovaný příhodně konstatoval, že bez naplnění podmínky vzájemného a pravidelného střídání příslušníků ve směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích ve smyslu § 53 odst. 4 zákona o služebním poměru je tato otázka pro účely posouzení nároku podle § 114 odst. 2 tohoto zákona irelevantní. Rozsah náročnosti výkonu služby v době vyhlášeného nouzového stavu z důvodu pandemie onemocnění COVID-19 nevypovídá o směnném režimu služby a nutnost posuzovat rozsah náročnosti výkonu služby nelze dovodit ani ze zmiňovaného rozsudku NSS.
51. Soud nepřisvědčil ani žalobcovu tvrzení, že žalovaný v rozhodnutí *de facto* potvrdil, že jde o nepřetržitý režim služby a stvrdil tak faktickou směnnost a obcházení zákona o služebním poměru. Z žalobcovy citace napadeného rozhodnutí podle názoru soudu nelze dovodit, že by tím byl potvrzen nepřetržitý režim služby žalobce či faktická směnnost, a tak potvrzeno obcházení zákona o služebním poměru. Žalovaný v podstatě konstatoval, že služební funkcionář pouze prohlásil, že služby byly plánovány v mezích a v možnostech daných zákonem a služební funkcionáři, kteří služby plánovali, tyto možnosti využívali zejména s ohledem na skutečnost, že nápad trestné činnosti, který by vyžadoval vyslání výjezdové skupiny, nedosahoval zdaleka takové míry, aby bylo nutno příslušníkům daného oddělení nařizovat a plánovat služby ve směnném nebo nepřetržitém režimu s nutností jejich přítomnosti na služebně. Rozhodně z tohoto tvrzení nevyplývá, že by bylo schvalováno obcházení právních předpisů s odkazem na hospodárnost využívání finančních prostředků. Z celého kontextu rozhodnutí vydaných v obou stupních nelze dovodit nic jiného než, že zajištění nepřetržitého příjmu oznámení, práce na místě činu a podobně, které

obvykle zabezpečuje právě výjezdová skupina, nebylo s ohledem na nízký nápad trestné činnosti v době vyhlášeného nouzového stavu třeba zajistit plánováním směnného či nepřetržitého režimu služby.

52. Svůj závěr o nepřetržitém výkonu služby žalobce zejména staví na tom, že po skončení rozvržené doby služby mu byla nařízena služební pohotovost a musel tak být neustále připraven k okamžitému zásahu.
53. Rovněž s těmito výhradami se žalovaný podrobně vypořádal v napadeném rozhodnutí na str. 9 a 14 až 15, rozhodnutí nepovažuje soud za rozporuplné ohledně posouzení služební pohotovosti jako nikoli výkonu služby. Soud v této souvislosti připomíná, že žalobce držel služební pohotovost v místě svého bydliště, k případnému výkonu služby byl pouze připraven. Je třeba předně uvést, že v napadeném rozhodnutí žalovaný s odkazem na § 60 odst. 2 zákona o služebním poměru konstatoval, že služební pohotovost je vykonávána mimo dobu služby a není ji možné považovat za výkon služby. Protože zákonným předpokladem nařízení služební pohotovosti ve smyslu § 62 odst. 1 zákona o služebním poměru je předpoklad výkonu služby přesčas, je zřejmé, že musí být příslušník zastižitelný v době nařízené služební pohotovosti právě pro účely případného výkonu služby. Pokud je příslušník v době služební pohotovosti povolán k plnění služebních úkolů, jedná se o službu přesčas ve podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru. Žalobce nevykonával službu v době svého odpočinku, pokud mu byl v době služební pohotovosti nařízen výkon služby, již se nejednalo o služební pohotovost, ale konal službu přesčas, která mu byla podle § 126 odst. 3 zákona o služebním poměru proplacena.
54. Soud se plně ztotožňuje se závěrem žalovaného, že služební pohotovost, která výslovně není podle § 60 odst. 2 zákona o služebním poměru výkonem služby, či službu přesčas, která je vykonávána zcela výjimečně a mimo rámec rozvržených směn služby, nelze považovat za pravidelnou směnu jako součást směnného režimu, při kterém dochází k vzájemnému a pravidelnému střídání příslušníků. Jedná se o odlišné, samostatné instituty, které mají speciální úpravu odměňování v zákoně o služebním poměru. Zvýšení základního tarifu podle § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru jako peněžité ohodnocení výkonu služby příslušníků v různých vzájemně na sebe navazujících úsecích dne, při němž dochází k pravidelnému zásahu do biorytmu a společenského a rodinného života, nelze v případech služební pohotovosti a služby přesčas požadovat, neboť na ně nedopadá. Služební pohotovost nelze považovat za výkon služby a je příslušníky plněna v době odpočinku. V rámci samotné služební pohotovosti příslušníci nevykonávají služební úkoly, jsou toliko připraveni při nenadálé situaci službu vykonávat a za tuto připravenost k výkonu služby jsou také odměňováni dle § 126 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru.
55. K namítanému rozporu závěrů žalovaného s judikaturou SDEU, konkrétně rozsudky ve věcech C-344/19 ze dne 9. 3. 2021 a C-580/19 ze dne 9. 3. 2021, ze který podle žalobce plyne, že za určitých podmínek lze služební pohotovost považovat za pracovní dobu, konstatuje soud následující. Soud má za to, že jejich závěry nelze na projednávanou věc plně aplikovat a napadené rozhodnutí s nimi není v rozporu, neboť v uvedených rozsudcích se SDEU zabýval jinými případy než jen nyní posuzovaná věc. Ze závěrů rozsudků citovaných žalobcem nelze dovodit, že by služební pohotovost příslušníků bezpečnostního sboru byla považována za směnu a že je nezbytné ji zohledňovat při posuzování stanovaného režimu služby. V rozsudku ve

věci C-344/19 ze dne 9. 3. 2021 se SDEU zabýval případem, v němž měl pracovník ubytování a plnil pracovní pohotovost v místě vysílacího střediska, v němž běžně vykonával práci, předmětem sporu byla odměna za pracovní pohotovost drženou v režimu pracovní pohotovosti na zavolání. Nešlo tedy o případ příslušníka bezpečnostního sboru a posouzení rozvržení nařízené služební pohotovosti. V rozsudku ve věci C-580/19 ze dne 9. 3. 2021 šlo o případ hasiče, který plnil pohotovost v určeném místě tak, aby byl do 20 minut schopen zásahu, předmětem sporu pak byla otázka, zda lze danou pohotovost považovat za pracovní dobu, za kterou náleží odměna. V uvedených rozsudcích SDEU shrnul, že: *pod pojem „pracovní doba“ ve smyslu směrnice 2003/88 spadají všechny doby pracovní pohotovosti, včetně těch držených v režimu pracovní pohotovosti na zavolání, během nichž jsou omezení uložena pracovníkovi takové povahy, že objektivně a významně ovlivňují jeho možnost během těchto dob volně nakládat s časem, během něhož nejsou jeho profesní služby požadovány, a věnovat se vlastním zájmům. Naopak, pokud omezení uložena pracovníkovi během určené doby pracovní pohotovosti nedosahují takového stupně intenzity a umožňují mu nakládat s jeho časem a věnovat se vlastním zájmům bez značných omezení, pouze doba související s výkonem práce, která je případně skutečně vykonána během takovéto doby, představuje 'pracovní dobu' pro účely použití směrnice 2003/88*. V projednávaném případě žalobce vykonával služební pohotovost v místě bydliště, za kterou byl podle zákona o služebním poměru také odměňován, stejně jako za vykonanou službu přesčas, pokud mu byla výjimečně nařízena (viz str. 7 vyjádření žalovaného). Přitom jak příhodně konstatoval žalovaný, směrnice Evropského parlamentu a Rady [2003/88/ES](#) ze dne 4. listopadu 2003 o některých aspektech úpravy pracovní doby) na způsob odměňování pracovníků za doby pracovní pohotovosti nedopadá, jde o otázku vnitrostátního práva. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že za pomoci žalobcem citovaných závěrů judikatury SDEU nelze nahlížet na problematiku směnného, resp. nepřetržitého režimu rozvržení doby služby.

56. Pokud jde o odkaz žalobce na rozsudek SDEU ve věci C-107/19 ze dne 9. 9. 2021, obdobnou argumentaci uplatnil žalobce již v odvolání a žalovaný se proti ní vymezil na str. 14 a 15. Se závěry zde uvedenými soud souhlasí, dovolí si proto v podrobnostech odkázat na tuto relevantní část odůvodnění napadeného rozhodnutí, s níž žalobce v žalobě dále nepolemizoval.
57. V nálezu sp. zn. II. ÚS 1854/20 ze dne 18. 10. 2021 Ústavní soud řešil otázku právní povahy přestávek v práci na jídlo a oddech ve smyslu zákoníku práce. Konkrétně se zabýval případem hasiče, kterému byl po celou dobu fyzické přítomnosti na pracovišti závazně určen limit akceschopnosti a povinného zásahu nejpozději do 3 minut na nejvzdálenějším místě letiště, a posuzoval otázku, zda šlo o neplacené přestávky či placenou přiměřenou dobu na oddech a jídlo v režimu zákoníku práce. Z citovaných závěrů tohoto nálezu neplyne, že by služební pohotovost měla být považována za směnu v rámci hodnocení rozvržení doby služby a že by bylo třeba zohlednit ji při posuzování stanovaného režimu služby, resp. zda je režim služby směnný či nepřetržitý ve smyslu § 53 odst. 4 zákona o služebním poměru, této problematiky se označený nálet netýkal. Soud připomíná, že žalobce byl za plnění služební pohotovosti odměněn v souladu se zákonem o služebním poměru, nelze hovořit o neplacené době odpočinku. Je třeba mít na paměti, že služební poměr příslušníků bezpečnostních sborů je specifický, z čehož také vychází právní úprava doby služby,

služby přesčas a služební pohotovosti a jejich odměňování podle zákona o služebním poměru.

V. Závěr a náklady řízení

58. S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
59. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého, *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*
60. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu žádné náklady řízení přesahující běžný rámec činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.
Zmeškání lhůty
k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu
a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 13. září 2023

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu

